

**Міністерство освіти і науки України
Житомирський державний університет імені Івана Франка
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка
Головне територіальне управління юстиції в Житомирській області
Центр досліджень прав людини**

ЛІТОПИСЕЦЬ

Випуск 14

Житомир – 2019

Рекомендовано до друку Вченою радою Житомирського державного університету імені Івана Франка (протокол № 5 від 28 грудня 2018 р.)

РЕЦЕНЗЕНТИ:

Ляшенко Р. Д., кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету

Кавун А. А., кандидат історичних наук, доцент кафедри суспільних наук Житомирського військового інституту імені С. П. Корольова

Венгерська В. О., доктор історичних наук, доцент, завідувач кафедри історії України Житомирського державного університету імені Івана Франка

Літописець. Випуск 14: Збірник наукових праць VI Всеукраїнської науково-практичної конференції «**Права людини: історичний вимір і сучасні тенденції (до 70-річчя прийняття Загальної декларації прав людини)**» (м. Житомир, 6 грудня 2018 року). – Житомир: ФОП Левковець Н. М., 2019. – 347 с.

Адреса організаційного комітету:

10014, м. Житомир, вул. В. Бердичівська, буд.

Ел. пошта: pravosvit.zdu@ukr.net

www.zu.edu.ua

У збірнику представлені доповіді, які були оприлюднені на VI Всеукраїнській науково-практичній конференції «Права людини: історичний вимір і сучасні тенденції (до 70-річчя прийняття Загальної декларації прав людини)», що відбулася у Житомирському державному університеті імені Івана Франка 6 грудня 2018 року.

Розміщені у збірнику доповіді стосуються таких напрямків: «Права людини в процесі українського державотворення», «Конституційний статус людини і громадянина: проблеми захисту», «Причини корупції в Україні, шляхи її подолання», «Політична корупція в сучасній Україні», «Міжнародно-правові механізми та гарантії забезпечення прав і свобод людини», «Реформування українського суспільства в контексті європейської інтеграції».

Розрахована на науковців, викладачів, аспірантів, студентів, всіх, хто цікавиться проблемами прав людини.

Друкується в авторській редакції

© Колектив авторів, 2019
© Житомирський державний університет ім. Івана Франка

ЗМІСТ

Гуйван П. Д. Сутність правової визначеності при захисті прав людини	8
Костючков С. К. Забезпечення права людини на екологічно безпечне середовище: міжнародно-правовий аспект	11
Макаренков О. Л., Аганін О. В. Протидія корупції у Національній поліції України в умовах трансформацій публічного права відкритого суспільства: стан, ризики та суб'єкти	14
Adamenko V. Corruption effect on human right in Ukraine	17
Коротич Е. А. Международно-правовые механизмы защиты права человека на охрану здоровья	20
Цимбалюк В. С. Окремі конституційно-правові засади модернізації науково-освітньої сфери в контексті євроінтеграції України	22
Повзик Є. В. Особливості отримання згоди потерпілого на укладення угоди про визнання винуватості	25
Воротниченко Н. Ф. Процедура розгляду справ про порушення податкового законодавства: проблеми законодавчого регулювання	28
Канакі А. В. Особливості правового регулювання домашнього насильства в Україні: сексуальне насильство	31
Кайданович Т. М. The right for abortion	33
Леонов М. С. Лібералізм як ідеологія гендерної рівності: причини виникнення та наслідки боротьби за гендерну рівність і сексуальні свободи	39
Чечель А. В. Децентралізація публічного управління як когнітивна основа правових принципів формування місцевих бюджетів	41
Бучинська Т. В. #ЧужихДітейНебуває: новели законодавства щодо сплати аліментів	44
Рудницька О. П. Окремі аспекти адаптації національного законодавства про відпустки працівникам із сімейними обов'язками до європейських стандартів	47
Бібік А. М., Куколенко Д. Конституційно-правовий механізм реалізації міжнародного захисту прав людини в Україні	51
Войтович Н. Ф. Забезпечення прав і свобод людини під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій	54
Бондарчук Н. В., Бугайчук А. Ю. Проблеми правового статусу медіатора	58
Магась-Демидас Ю. І. Маніфест 17 жовтня 1905 року як підґрунтя демократизації суспільства та розвитку прав людини в Російській імперії	61
Кондратюк С. В. Право на освіту у Російській імперії на зламі століть та його реалізація на прикладі Волинської губернії	63
Гордійчук М. В. Причинний комплекс виникнення та існування корупції в Україні	66
Вавринчук М. П., Міхалець А. В. Голодомор як специфічний інструмент тоталітарного режиму та порушення прав людини	69
Проценко Л. Й. Захист прав людини в адміністративному судочинстві	73
Москалевич Г. Н. Соблюдение прав и свобод человека при осуществлении оперативно-розыскной деятельности	76
Василенко Л. П. Прогалини законодавства щодо відшкодування шкоди завданої посадовими особами органів державної влади	79

Срібна Б. Р., Чабанюк Р. М., Чабанюк С. М. Права людини в процесі українського державотворення	82
Кравчук І. І. Адвокат як суб'єкт використання криміналістичних знань у судовому розгляді кримінальних проваджень	87
Панченко В. С. Соціальні гарантії суддівської діяльності у 1871–1919 рр. на прикладі мирових судів Волинської губернії	91
Головко С. Г., Максименко В. О. Сутність та причини корупції в системі органів державної влади України	95
Магась В. О. Земське законодавство кінця XIX – початку XX ст. як засіб регулювання самоврядної ініціативи в Російській імперії	97
Блищик Е. С. Конституційне право громадян на державну службу та механізм його реалізації	99
Свідерська О. М. Державне регулювання розвитку селянського господарства Поділля та Південно-Східної Волині в роки непу (1921–1929 рр.)	101
Рафальська Т. Л. Еволюція репресивно-каральної системи на Житомирщині у 1921–1937 роках	104
Курило Т. В., Долинюк Х. Т. Новели цивільного законодавства щодо товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю	107
Русов А. А. Конституційні гарантії соціальної захищеності громадян в Україні	110
Кобернюк В. М. Порядок реєстрації кримінальних правопорушень та порядок звільнення від кримінальної відповідальності при наданні пропозиції, обіцянки неправомірної вигоди (ст.ст. 368, 369 КК України)	112
Прокопенко І. П. Деякі аспекти правового регулювання водного законодавства України	116
Бучинська А. Й. Депутатська недоторканність депутатів місцевих рад за законодавством України та Польщі	117
Васильєва Р. Ю., Семенець Л. М. Застосування міжнародного гуманітарного права в надзвичайних ситуаціях соціального походження	120
Білоус О. Інститут державного обвинувачення в Російській імперії в другій пол. XIX ст. – на поч. XX ст.	123
Adamenko V. Violation of Basic Human Rights: Human Trafficking	126
Козачук В. І. Проблема визначення поняття «предмет договору»	129
Зосімович О. Ю. Правовий статус приватних повірених у Російській імперії	134
Волівецька М. Основні положення Конституції США 1787 року	138
Волошина М. А. Проблеми реалізації Україною окремих положень Європейської соціальної хартії	141
Гаврилюк М. М. Типи корупції та характер їх прояву в Україні	144
Казміренко Д. Ю. Корупційні явища в Україні: причини і шляхи подолання	146
Ковтонюк Н. Проблема децентралізації державного управління у сучасній Україні	149
Комар К. О. Муніципально-правові аспекти вирішення окремих глобальних проблем сучасності	153
Котвицька І. В. Демократія участі: правовий аспект	156
Кужим К. О. Рішення Європейського суду з прав людини: місце у правовій системі України	159
Кулаксіс Ц. С. Реалізація та захист конституційного статусу особи і громадянина в Україні	161

Ткач Т. О. Проблематика втручання штучного інтелекту в особисте життя людини	163
Ткаченко Є. М. Обмеження прав людини на українських землях в XVI столітті	166
Федиців М. Б. Проблеми відшкодування шкоди завданими незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу дізнання, досудового слідства, прокуратури чи суду	169
Кучер О. В., Мазур І. В. Основні конституційні засади прав і свобод людини в інформаційній сфері	171
Левченко А. С., Чмиркова Н. О. Право дитини на захист у цифровому середовищі	174
Мамчур С. М. Концептуальні підходи до визначення поняття джерела підвищеної небезпеки. Відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки	176
Микитюк А. І., Слободян А. В. Причини корупції в Україні, шляхи її подолання	179
Міненко Ю. В. Діяльність Європейського комітету з питань запобігання катуванням чи нелюдському, або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню в Україні	182
Місько А. Ю., Мельник В. В. Посвідчення факту відмови від підписання або неможливості підписання протоколу слідчої дії	186
Негер А. В. Діяльність юридичних клінік за кордоном	187
Нетребницька А. В. Обмеження прав в'язнів: міжнародний досвід й українські реалії	190
Огінська А. І. Співвідношення права власності та речового права	192
Пилявська М. І. Особливості реалізації прав і свобод особи в Україні	194
Піпа В. І. Відшкодування шкоди, заподіяної неправомірними діями чи бездіяльністю правоохоронних органів України	197
Пророк А. В. Сучасний стан та перспективи розвитку Антикорупційної політики в Україні	201
Романюк О. Забезпечення свободи слова та вираження поглядів у просторах мережі Інтернет, його нормативне закріплення	203
Росецька М. В. Інструменти електронного урядування на рівні функціонування місцевого самоврядування	206
Самборська А. О. Формування сучасної української моделі місцевого самоврядування в контексті Магдебурзького права	209
Сероветник Т. С. Захист прав споживачів у 1945–1991 рр.	212
Серьогіна В. Ісламська концепція прав людини та її розуміння крізь призму європейських ідей та цінностей	215
Існюк С. М. Джерела правового регулювання договірних відносин: теоретико-правовий аспект	217
Повніч М. М. Окремі аспекти класифікації договорів	220
Севрук І. Г. Причини корупції в Україні, шляхи її подолання	223
Кисліцька О. Корупція в Україні: причини та шляхи її подолання	227
Сторожук К. І. Проблеми муніципального права в Україні	230
Кравчук А. С. Становлення та розвиток юридичних клінік в Україні та світі	233

Федоров О. Законність і правопорядок на Волині у квітні–грудні 1918 р.	235
Фролов М. Міжнародні стандарти у сфері прав людини та їх імплементація в Україні	240
Хмельницька О. Б. Відповідальність старости як посадової особи місцевого самоврядування в об'єднаній територіальній громаді	243
Цегельнікова А. В. Співвідношення верховенства права та верховенства Конституції в сучасній Україні	246
Ярошук М. М. Правовий статус старости в Україні та Польщі: порівняльно правовий	248
Ясинська М. В. Реформування українського суспільства в контексті європейської інтеграції	251
Бондарчук М. Правовий статус ВЛКСМ	255
Казаку А. О. Проблема правового статусу солдатки в Російській імперії	257
Пустишева В. О. Виникнення карцерної системи у Франції в середині XIX ст.	258
Леднік О. В. Види покарання за часів правління Марії I Тюдор	262
Тарнавська М. П. Основні положення кримінального кодексу Франції 1810 року	265
Довженко Т. О. Передумови прийняття Конституції Речі Посполитої 3 травня 1971 року	267
Хилевич М. А. Становище жінки в сучасному мусульманському світі	269
Мудрецька А. В. Порівняльний аналіз правового статусу жінки в Стародавній Греції та Стародавньому Римі	271
Рафальський І. І. Права та свободи людини і громадянина за Конституцією України	273
Шуляк Б. В. Житлова субсидія як адресна соціальна допомога: актуальні питання вирішення проблеми енергозбереження	275
Хомин О. А., Пасічник В. В. Правове регулювання укладення та припинення договору міжнародного лізингу	277
Горбаченко Ю. В. Публічна інформація в соціальній мережі як доказ в суді: практика і аналітика	280
Стасюк О. Р., Вольська К. В. Правова природа позову про визнання права власності	283
Максимець Д. О. Нотаріат: сучасний погляд	284
Бенедюк В. І. Психологічні аспекти захисної промови адвоката	288
Краснопольський Д. Д. Сучасні вимоги до професіограми судді	291
Пшенишна К. В. До питання адвокатської таємниці в Україні	294
Остапчук А. А. Професійно-етичні основи діяльності нотаріуса	295
Семченков О. О. До питання правового регулювання адвокатської діяльності в Україні	297
Гарбар О. О. Злочини проти власності	300
Михалюк А. С. Литовські статuti та їхній вплив на розвиток права на території України в XVI ст.	302
Коник В. А. Місцеві органи виконавчої влади в Україні	305
Ситайло О. І. Магдебурзьке право та його розвиток на українських землях	307
Павловська Д. І. Еволюція монархічної форми правління у Великій Британії	310
Зубко Г. О. Нормативно-правове забезпечення права на освіту в Україні	313
Кушнірук Ю. О. Державний лад США	316

Скремінська О. О. Соціальна адаптація осіб, звільнених з місць позбавлення волі	318
Мельник Л. Ю. Роль судового прецеденту в праві ЄС	322
Калінчук В. В. Функції і повноваження суду ЄС	324
Вознюк Т. Ю. Співвідношення права ЄС і національного права держав-членів	326
Макарець К. Ю. Основні права і свободи громадянина в ЄС	329
Щупак М. А. Застосування принципу субсидіарності в праві ЄС	331
Опанасюк В., Пестова А. Вплив права ЄС на національне право держав-членів	333
Халімончук К. А. Роль санкцій в міжнародному праві	335
Хробуст Б. О. Участь прокурора в адміністративному судочинстві	338
Гаркава А. Соціальна реклама як засіб боротьби з дискримінацією	341
Мінігулова В. С. Правила адвокатської етики в Україні	344

Окремі аспекти адаптації національного законодавства про відпустки працівникам із сімейними обов'язками до європейських стандартів

Необхідність дослідження європейського законодавства, що здійснює правове регулювання трудових відносин у сфері надання відпусток, пов'язана з обранням нашою державою європейського напрямку розвитку, що визначено Угодою про Асоціацію між Україною та Європейським Союзом [1] (далі – ЄС), яка передбачає чіткі зобов'язання з адаптації законодавства України до законодавства ЄС на основі демократії, верховенства права.

Важливе місце в дослідженні питань гармонізації трудового законодавства України до законодавства ЄС займає вивчення проблем адаптації національного законодавства про відпустки працівникам із сімейними обов'язками до європейських стандартів. Використання європейського досвіду є одним із шляхів удосконалення національного законодавства про працю, покращення правового регулювання соціальних відпусток, а рецедування в українське законодавство прогресивних норм високорозвинених країн полегшить інтеграцію нашої держави в ЄС.

Тому метою даної статті є вивчення досвіду країн європейської спільноти щодо правового регулювання надання відпусток працівникам із сімейними обов'язками для використання більш прогресивних норм трудового законодавства країн ЄС.

Проблеми правового регулювання надання відпусток досліджували Н. Б. Болотіна, В. С. Венедіктов, Л. П. Гаращенко, К. І. Дмитрієва, В. В. Жернаков, М. І. Іншин, І. Я. Кисельов, Н. М. Хуторян, Г. І. Чанишева, О. М. Ярошенко та ін.

Використання найманої праці є основою економічної системи будь-якої країни. Одним із основних методів підвищення ефективності від використання найманої праці є задоволенні потреб працівників, зокрема, права на відпочинок.

Основні принципи захисту материнства визначені Конвенцією МОП №103 від 4 червня 1952 р. про охорону материнства [2]. Дана Конвенція встановила мінімальну тривалість відпустки у зв'язку із вагітністю та пологами 12 тижнів, при цьому тривалість обов'язкової відпустки саме після пологів має становити не менше 6 тижнів. Важливим є закріплення права матерів на надання грошового утримання та допомоги, які мають виплачуватися за рахунок засобів системи обов'язкового соціального страхування або за рахунок державних фондів.

Доцільно звернути увагу на норми Конвенції МОП №183 від 15 червня 2000 р. про охорону материнства про перегляд Конвенції 1952 р. [3]. Так, вказана Конвенція рекомендувала державам-учасникам збільшити тривалість відпустки у зв'язку із вагітністю та пологами з 12 до 14 тижнів, гарантувати збереження місця роботи (те саме робоче місце або рівноцінне) після повернення з відпустки у зв'язку із вагітністю та пологами та з оплатою не нижче від попередньої. Крім того, з'явилась нова норма про необхідність захисту здоров'я.

Законодавство Європейського Союзу закріплює гарантії працівникам із сімейними обов'язками, зокрема, захист материнства та дитинства. Метою соціальної політики як окремої держави-члена ЄС, так і Європейської спільноти в цілому, зокрема, й нашої держави є створення умов для можливості поєднання роботи та

народження і виховання дитини. Законодавство ЄС спрямоване на підтримку осіб, які мають дітей.

Так, п.1 ст. 8 Європейської соціальної хартії (переглянутої) від 3 травня 1996 р. [4] встановлено право для працюючих жінок на відпустку до і після пологів з оплатою такої відпустки. Загальна тривалість такої відпустки не може бути меншою за 14 тижнів. Директива 92/85/ЄЕС щодо запровадження заходів для заохочення підвищення рівня безпеки та охорони здоров'я вагітних працівниць та працівниць, що нещодавно народили дитину, або годуючих матерів від 19 жовтня 1992 р. також визначила мінімальну тривалість відпустки до і після пологів не менше 14 тижнів, при цьому вона має включати обов'язкову відпустку у зв'язку з вагітністю та пологами, тривалістю якої має бути не менше двох тижнів. Така відпустка може надаватись до або після пологів.

Необхідно звернути увагу на положеннях Директиви 2010/18/ЄС про впровадження переглянутої Рамкової угоди щодо батьківської відпустки від 8 березня 2010 р. [5] дія якої поширюється на всіх працівників незалежно від статі (усі працюючі батьки — як чоловіки, так і жінки), які працюють на умовах трудового договору та мають дитину віком до 8 років незалежно від того, рідна вона чи усиновлена. Відпустка по догляду за дитиною надається тривалістю не менше чотирьох місяців, з яких один місяць має використати кожен з батьків. У період перебування працівника в такій відпустці він не може бути звільнений, а після її закінчення має право повернутися на ту ж саму роботу, або аналогічну чи ідентичну. Важливим є право працівника на зміну тривалості та режиму робочого часу після повернення на роботу з відпустки по догляду за дитиною.

В середньому тривалість відпустки у зв'язку із вагітністю та пологами і доглядом за дитиною у країнах європейського простору становить від 36 до 44 тижнів. В окремих країнах ЄС надається батьківська відпустка, яка може тривати різний період часу. Так, у Франції та Бельгії вона надається терміном 3 дні, Данії – 10, Фінляндії – 1 тиждень, а у Швеції – 2 тижні [6].

У високорозвиненій країнах Західної Європи право на відпустку у зв'язку з вагітністю та пологами виникає тільки у тих працівників, які пропрацювали на поточного роботодавця не менше встановленого законодавством періоду часу. Так, Трудовим кодексом Франції (Code du travail) від 2 січня 1973 р. [7] передбачено, що отримати даний вид соціальної відпустки працівник може за умови, якщо він має один рік стажу на даному підприємстві на дату народження (усиновлення дитини).

Правове регулювання соціальних відпусток в країнах Східної Європи здійснюється виключно законодавством. Так, трудовим законодавством Республіки Польща встановлено спеціальний соціальний захист працівників під час вагітності та пологів, а також визначено права, які належать матері та батьку після народження дитини, включаючи право на відпустки по догляду за дитиною та особам, які мають дітей. Кодексом праці Польщі від 26 червня 1974 р. (далі – КПП) [8] встановлені гарантії праці для працівників із сімейними обов'язками. Так, роботодавець не може припинити або розірвати трудовий договір в період вагітності, а також відпустки по вагітності та пологах. Таке звільнення можливе лише в окремих випадках за згодою із профспілкою та при наявності порушень трудового законодавства таким працівником (ст. 176. § 1.).

Законодавством Польщі про працю встановлено право працівника на відпустку по вагітності та пологах у розмірах, встановлених статтею 180. §1. КПП. Так, при

народженні однієї дитини жінка має право на відпустку тривалістю 20 тижнів. У разі багатоплідної вагітності вона має право на відпустку тривалістю:

- 1) 31 тиждень – у випадку народження двох дітей;
- 2) 33 тижні – у випадку народження трьох дітей;
- 3) 35 тижнів – у випадку народження чотирьох дітей;
- 4) 37 тижнів – у випадку народження п'ятих та більше дітей з одного народження.

До народження дитини жінка може використовувати не більше шести тижнів соціальної відпустки, а після – не менше ніж 14 тижнів. Від решти днів відпустки вона може відмовитися та вийти на роботу, якщо інша частина відпустки буде використовуватися батьком, який з метою здійснення догляду перервав оплачувану діяльність.

Після використання відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами, працівник має право на батьківську відпустку тривалістю 32 тижні у разі народження однієї дитини та 34 тижні у разі народження двох та більше дітей (Стаття 1821а. §1.). Обидва батьки дитини можуть одночасно брати батьківські відпустки. У цьому випадку загальна тривалість таких відпусток не може перевищувати 32 тижні. Відпустку на батьківство надають один раз або частинами, але не пізніше, ніж до кінця календарного року, в якому дитині виповнюється 6 років. Дана відпустка надається в обов'язковому порядку за заявою працівника не пізніше як за 21 день до початку відпустки. До заяви мають бути додатні відповідні підтверджуючі документи. Працівник може відмовитися від використання батьківської відпустки в будь-який час за згодою роботодавця та повернутися на роботу.

У трудовому законодавстві Чехії також передбачено гарантії для вагітних жінок та жінок, які мають дітей, а також оплачувану батьківську відпустку чоловікам для догляду за дитиною, після її народження, тривалістю 1 тиждень та виплатою допомоги у розмірі 70% від заробітної плати. У Болгарії відпустка у зв'язку із вагітністю та пологами надається тривалістю 45 днів до пологів та до 1 року після з відшкодуванням 100% заробітної плати жінки, а також 2 роки оплачуваної відпустки по догляду за дитиною. Крім того, вагітні жінки не можуть бути звільнені, залучатися до роботи у нічний час або на час соціальної відпустки за жінкою зберігається місце роботи, вони не можуть бути звільнені, залучатися до роботи у нічний час або до надурочних робіт.

Адаптація законодавства України про працю до законодавства Європейського Союзу у частині надання гарантій працівникам із сімейними обов'язками (вагітним жінкам, батькам, що мають дітей) має включати не тільки внесення змін та доповнень, а також оновлення українського трудового законодавства, уніфікацію термінології, але й врахування особливостей правового регулювання надання соціальних відпусток, яке в нашій державі носить централізований характер. Підстави та порядок надання працівникам таких відпусток в Україні встановлені законодавством.

Так, державні гарантії права на соціальні відпустки працівникам із сімейними обов'язками (умови, тривалість та порядок їх надання) встановлені Законом України «Про відпустки» (далі – Закон) від 15 листопада 1996 р. [11]. До соціальних відпусток відносяться:

- 1) відпустка у зв'язку з вагітністю та пологами;
- 2) відпустка для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку;

- 3) відпустка у зв'язку з усиновленням дитини;
- 4) додаткова відпустка працівникам, які мають дітей.

Норми українського законодавства щодо встановлення видів та тривалості відпустки по вагітності і пологам, догляду за дитиною повністю відповідають європейським стандартам, а визначеним категоріям жінок така тривалість істотно збільшена.

Так, п. 10 статті 30 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 28 лютого 1991 р. № 796-ХІІ [12] передбачено, що жінкам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, надається відпустки по вагітності і пологах тривалістю 90 календарних днів до і 90 календарних днів після пологів (сумарно 180 календарних днів).

Отже, можна прийти до висновку, що працівникам із сімейними обов'язками як за національним законодавством про працю, так і трудовим законодавством країн ЄС, надаються соціальні відпустки різного призначення:

1. Відпустка у зв'язку з вагітністю та пологами (відпустки матерям – Maternity leave). Вказана відпустка надається до і після пологів та є оплачуваною.
2. Відпустка, що надається батьку дитини (відпустки батькам – Paternity leave). Дана відпустка приєднується до відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами.
3. Відпустка по догляду за дитиною до досягнення нею певного віку (childcare/child rearing leave). Даний вид відпустки у більшості країн є додатком до відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами.
4. Соціальні відпустки особам, що мають дітей (Paternal leave). Батьки дитини самостійно визначають, хто з подружжя буде використовувати таку відпустку.

Трудове законодавство України у порівнянні із зарубіжним законодавством країн європейської спільноти більш повно захищає інтереси працівників із сімейними обов'язками. Позитивний досвід країн європейського простору щодо правового регулювання надання відпусток працівникам із сімейними обов'язками має бути врахований в процесі адаптації національного законодавства про працю до стандартів ЄС. Важливо враховувати інтереси нашого суспільства та уникати переоцінки зарубіжного досвіду, а також неправильного застосування у процесі гармонізації законодавства.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Закон України № 1678-VII від 16 вересня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 40. – Ст. 2021.
2. Про охорону материнства. Конвенція МОП №103 від 4 червня 1952р. // База даних «Законодавство України». URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_122 (дата звернення: 4.11.2018).
3. Конвенції (про перегляд Конвенції 1952 р.) МОП №183 від 15 червня 2000 року про охорону материнства // База даних «Законодавство України». URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_294 (дата звернення: 4.11.2018).
4. Європейської соціальної хартії (переглянутої) від 3 травня 1996 р. // База даних «Законодавство України». URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_062(дата звернення: 4.11.2018).

5. Директива 2010/18/ЄС про впровадження переглянутої Рамкової угоди щодо батьківської відпустки від 8.03.2010 р. // База даних «Законодавство України». URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2010/18/oj> (дата звернення: 4.11.2018).

6. Гаращенко Л. П. Гармонізація трудового законодавства України щодо правового регулювання часу відпочинку із законодавством ЄС / Л. П. Гаращенко. Гармонізація трудового законодавства України із законодавством Європейського Союзу : [монографія] / [Н.М. Хуторян та ін.] К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2008. 304 с.

7. Трудовий кодекс Франції (Code du travail) від 2 січня 1973 р. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?cidTexte=LEGITEXT000006072050> (дата звернення: 6.11.2018).

8. Кодекс праці Польщі від 26 червня 1974 року. URL: <http://prawo.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19740240141/U/D19740141Lj.pdf>

9. Про відпустки. Закон України від 15 листопада 1996 р. // База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/504/96-вр> (дата звернення: 6.11.2018).

10. Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи. Закону України від 28 лютого 1991 № 796-ХІІ// База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/796-12>(дата звернення: 16.11.2018).

Бібік Анна Михайлівна

викладач,

Житомирський торговельно-економічний коледж КНТЕУ

Куколенко Дарина

студентка ІІ курсу,

Житомирський торговельно-економічний коледж КНТЕУ

Конституційно-правовий механізм реалізації міжнародного захисту прав людини в Україні

Інститут захисту прав і свобод людини і громадянина з давніх-давен займає поважне місце серед основних інститутів сучасного міжнародного публічного права. Проте сьогоденні загрози миру та безпеці, а також причини соціально-економічних кризових явищ, зокрема терористичні акти, збройні конфлікти, війни, екологічні проблеми, і як наслідок – світова міграційна криза, надали нового сенсу питанню вдосконалення міжнародних стандартів та державно-правових засобів захисту прав людини та громадянина.

Для України це питання набуває свого «особливо важливого» значення в контексті трансформації конституційного права України з метою зближення з правом Європейського Союзу. Якщо звернутися до вітчизняної науки конституційного права, потрібно зазначити, що здебільшого предметом її дослідження ставали гарантії реалізації прав і свобод людини та громадянина в Україні (праці Т. Заворотченко, О. Білоскурської, В. Колісника та ін.), а також механізм забезпечення таких прав і свобод (роботи Ю. Тодики, О. Марцеляка), реалізації деяких передбачених Конституцією України груп прав і свобод (праці О. Пушкіної, Л. Липачової, Л. Летнянчина та ін.).